

Regel, hvis Anvendelse maatte volde Usikkerhed og Vildere. Derfor foreslaas Bestemmelsen omredigeret.

§ Paragrafens sidste Linie bestemmes, at Præstekaldenes Fordeling skal ske ved Rgl. Anordning. Udvalgets Flertal har troet at kunne gaa ind paa, at den første Fordeling overlades Regjeringen, naar Loven fastsætter, efter hvilke Hensyn den bør ske. De store Vanskeligheder, som altid ville møde ved at opstille Regler, hvorom Alle kunne enes, og som ikke efterlade altfor stort Spillerum, medføre dog, at flere Medlemmer forbeholde sig deres endelige Bestemmelse. Forandringer i Fordelingen bør formentlig lige saa vel som Oprettelsen af nye Præstekald og faste Kapellanier kun ske ved Lov.

Min dretaal et ønske, at ogsaa den første Fordeling maa ske paa denne Maade, saa at nærværende Lovs Træden i Kraft udsættes, indtil en Fordelingslov er tilveiebragt. Hele Udvalget er enigt i, at nærværende Lov ikke kan træde i Kraft, inden Fordelingen er sket paa den ene eller den anden Maade.

§ 8 tilføjer Præsterne i de tre laveste Lønningsklasser 400 Alderstillæg, 100 paa 1,000, 100 paa 800 og 200 paa 400, saaledes at Alderen beregnes efter Tjenestetiden i samme Kald. Udvalgets Flertal mener, at den sidste Bestemmelse vil virke for stærkt til at binde Præsterne til de Kald, de fra først af have opnaaet, og hvor det ingenlunde altid er ønskeligt, at de forblive hele deres Levetid. Vi foreslaa derfor denne Bestemmelse noget lempet. Ved de af os foreslaaede Lønninger falde Landsbypræstekaldene i 3 naturlige Grupper af lige Størrelse: 300 større Embeder (paa 5,000 og 4,000 Kroner), 300 Middelkald (3,000 Kr.) og 301 mindre Kald (2,500 og 2,000 Kr.). Flytning indenfor hver af disse Grupper bør efter vor Formening ikke affære fra Alderstillæg, fordi den, da den ikke medfører nogen betydelig Lønningsforhøjelse, i Reglen vil ske af nødvendige eller naturlige Marsager. Vi foreslaa, at der gives den første og bedst Lønnede Gruppe 100 Alderstillæg og hver af de andre 150, alle af lige Størrelse, nemlig 500 Kroner. Herved ville 60,000 Kroner spares.

At de 100,000 Kroner, som Paragrafens sidste Stykke bestemmer til personlige Tillæg, udgaa, er hele Udvalget enigt om at foreslaa.

§ 12 opstiller som „almindelig Regel“ for Størrelsen af den Jordlod, der skal forblive ved Præstegaarden, at derpaa skal kunne holdes „et Par Heste og 4 til 6 Køer“. Men Spillerummet mellem 4 og 6 Køer er for stort til ikke at gjøre „Reglen“ ubestemt. Som Følge heraf er det at forudsæ, at de Kommissioner, der skulle gjøre Forslag om den overflødiges Jordis Fraskillelse, vel meget ville holde sig til den anden i Paragrafen indeholdte

Bestemmelse, nemlig „2 (paa Bornholm 3) Edr. Hartkorn.“ Men dette Maal betyder ikke det samme i Landets forskjellige Egne, og det er saaledes at befrygte, at der paa Døene, hvor Jorden i Reglen er højere boniteret, vil blive tillagt Præstegaardene for lidt Jord, til at det mindste Antal Kreaturer, som efter den „almindelige Regel“ skulde holdes, i Virkeligheden kan holdes, medens derimod mange af de jydskke Præstegaarde ville faae et forholdsvis meget større Tilliggende. Udvalgets Flertal foreslaar derfor at udtrykke den „almindelige Regel“ mere bestemt, og saaledes som den ved den første Forhandling af denne Sag i Landstinget blev formet, nemlig at Præstegaardens Jordlod skal kunne søde „et Par Heste og 6 Køer.“ Men naar denne Regel altsaa bliver den afgjørende med Hensyn til Jordtilliggendets Størrelse, saa kunne de „2 Edr. Hartkorn“ — som Mange sætte Pris paa ogsaa blive nævnte i denne Paragraf — kun angive den gennemsnitlige Grænse for Jordloddens Størrelse, der kan overskrides, naar det skjønnes at være nødvendigt for at opfylde hin „almindelige Regel“, men som der ogsaa kan gaas under, naar Reglen kun kræver et mindre Jordmaal. Herimod synes heller ingen grundet Indvending at kunne gjøres, naar det tilføies, at Embedet skal have Erstatning, hvis Jordlodden ikke naaer den gennemsnitlige Størrelse, og at der skal ske et tilsvarende Afdrag i Pengelønnen, naar den overskrider Grænsen. Flertallet mener fremdeles, at det bør udtrykkes tydeligere i Paragrafen, hvad utvivlsomt er Lovudkastets Mening, at Kommissionerne ikke have Myndighed til at tage endelige Beslutninger om Præstegaardenes Jordlodder, men kun til at gjøre Forslag, der bør være ledsagede af fornøden Begrundelse, og hvilke Kirke- og Undervisnings-Ministerne afgjør. Det mener fremdeles, at det ikke bør være vedkommende Præst forment at udtale sig for Kommissionen om, hvad Afolingens Lærer efter hans Formening kræver. Endvidere holder Flertallet det for rigtig til Sikkring af det folkekirkelige Fonds Indtægter, at en Del af Kjøbesummen for de fraskilte Præstegaardsjorder altid ansættes til en paa disse hvilende fast aarlig Bygafgift. Og endelig mener Udvalget, at, naar Kjøbesummen for solgte Bygninger ikke er tilstrækkelig til at dække Udgifterne ved den nødvendige Forandring af andre, bør Fondet udrede Forskjellen, ligesom at, hvor der kan blive Tale om Præstegaardens Henslytning til et andet Sted, bør Præsten altid være fritagen for at bidrage til Omkostningerne herved.

§ 15 bestemmes, at Fondet skal kunne høre indtil Galvælen af Udgifterne ved fremtidig Hovedbestandsættelse eller Fornyelse af Præstegaardenes Bygninger saavel som til Grundforbedring af deres Jorder. Med Hensyn til Bygningerne billigere Udvalget Bestemmelsen, men mener, at der til Grundforbedring af Jorderne af Fondet kun bør ydes Embedsloaan paa billige Vilkaar, som